

REPORTAGE RESTAURATIEBEURS

Restauratoren hebben zaterdag een inkijkje gegeven in hun werk. In keramisch museum Goedewaagen lieten ze het publiek zien wat er komt kijken bij het herstellen van kapotte oude spullen.

‘Ik heb altijd kapotte armen en beentjes’

Marieke Kwak

NIEUW-BUINEN Een pop is een pop en is die stuk, dan lap je hem op. Kom met zulke taal niet aan bij Francisca van der Wal-Siebrand (68) uit 2e Exloërmond. Het restaureren van poppen is een vak, waar je je grondig in moet verdiepen wil je dat goed kunnen doen.

Van der Wal is een van de zeven noordelijke restauratoren die hun kunnen demonstreren op de restauratiebeurs in Nieuw-Buinen. Onlangs was zij te zien in de *BZT-show* op Nederland 3. Ze had hiervoor een kapotte pop gerestaureerd, een wens van een 10-jarig meisje.

De pop, eigendom van de oma van het meisje, was bij een spelletje verstoppertje spelen van de kast gevallen. Het gezichtje lag compleet in gruzelementen. Dat oma later een hartinfarct had gekregen, was volgens het meisje vast en zeker het gevolg van haar verdriet om de pop.

„Het was een puzzel om het gezichtje weer klaar te krijgen. Nee, niet met lijm! Het was een Duitse celluloid-pop uit 1930. Ik heb mijn eigen plakmiddel gemaakt van oud celluloid. Ik heb altijd wel kapotte armen en beentjes liggen. Die verbrijzel ik en los ik op met aceton. Het plakken is een heel precies werkje. Het aceton verdampt en het celluloid wordt weer hard. Je moet niet te veel gebruiken, want dan wordt het gezichtje te breed en past het niet

▲ Poppendokter Francisca van der Wal legt uit. Foto Henk Benting

meer. De programmamakers vroegen of het meisje het laatste stukje mocht plakken. Nee, natuurlijk niet! Dat kan écht niet. Dit is vakwerk.”

Ze heeft foto's van de zestien stukjes gezicht voor haar op tafel liggen. Zo ook twee poppen en een grote beer die zijn meegenomen door beursbezoeker Henk Brans (65), vrijwilliger bij het museum. Hij kocht ze op een rommelmarkt en wil weten wat ze waard zijn. De eerste pop is kapot. De ledematen bewegen niet meer goed, volgens Van der Wal een

kwestie van 'naaimachine-olie erin'. Ook de oogjes zijn kapot; ze kunnen niet meer dicht. De 10 euro die Brans ervoor heeft gegeven, is de pop niet waard. Met de andere heeft hij beter gescoord, zo blijkt, maar de klapper is de beer. Afkomstig uit Polen, gemaakt in de jaren zestig en goed voor zo'n 300 euro. „Ik heb er 20 voor gegeven”, grinnikt Brans.

Qua demonstratie is er voor Van der Wal weinig eer te behalen. De beer is puntgaaf en restaureren is niet aan de orde.